

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ θγαίνῃ
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἑστὰς Ἐπαρχίας, — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

Ἐξῆ καὶ εἴκοσι τοῦ Ἰουλίου
καὶ μεταρρύνσεις τοῦ βασιλείου.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα πέντε (ἀντὶ 1886)
τὸ Κουβέρνο πάει πρῶμα μὲ πονέντε.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραθῆρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Ὅκτὼ καὶ εἴκοσι σὺν ἑκατόν
καὶ τόσα κρούσματα ἐκ πυρετῶν.

Εἰς τάνταμάκια
τὰ εὐζωνάκια.

Ἐμπρὸς σεῖς τὰ εὐζωνάκια
καὶ κτυπᾶτε μας βαρελιά,
φόρα ὅλοι τὸ σπαθὶ σας
κι' ἄς ἀναστηθοῦν μαζί σας
δάση, πόλεις καὶ χωριά.

Ἐμπρὸς σ' ὅλας τὰς πλατείας
καὶ εἰς πᾶσαν μας ὁδόν...
νά! καὶ τοῦτον, νά! κι' ἐκεῖνον
καὶ τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων
ἄς ἐκρεύσῃ πρὸ ποδῶν.

Σεῖς ποῦ ἔχετε ἀλήθεια
εἰς τὰ πόδια σας φτερά,
κατεπάνω μας πηδᾶτε
καὶ ἀλύπητα κτυπᾶτε
δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Τὴν ἀσφάλειαν καὶ τάξιν
ὁ καθεὶς σας ἄς φρονεῇ
καὶ φορῶν στραβὰ τὸ φέσι,
ὅταν θέλῃ καὶ τάρεση,
κάθε ράχη ἄς βαρῇ.

Χώσετέ τους ὅλους μέσα,
σ' ὅλους φάπα καὶ σβερχιά
κι' ἂν κανέναν γὰρ σὰς βγάλῃ,
σπάσετέ του τὸ κεφάλι
μὲ μιὰ μόνη κοντακιά.

Κι' ἀφοῦ τέλειωσαν πᾶ τῶρα
τῶν συνόρων μας ἡ μάχαις,
ἐδῶ τρέξτε' ὁλοῖσα
γιὰ ν' ἀργάσετε μὲ λύσσα
τῆς ἐλεύθεράς μας ράχαις.

Χαῖ, χαῖ, εὐζωνάκια,
ἀετοὶ μας φτερωτοί...
τώρα πλεον αἱ Ἀθῆναι
συμπλοκῶν πεδίων εἶναι
κι' ἡ πατρὶς χειροκροτεῖ.

Χαῖ, χαῖ, εὐζωνάκια
καὶ κτυπᾶτε μας βαρελιά,
φόρα ὅλοι τὸ σπαθὶ σας
κι' ἄς ἀναστηθοῦν μαζί σας
δάση, πόλεις καὶ χωριά.

Φασουλής και Περικλῆτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Τὸ Ὑπουργεῖον ἔγινε λοιπὸν εἰς τὴν Ἀγγλίαν
καὶ ἄκουσε ὀνόματα διὰ τὴν ποικιλίαν.
Λονδόνδερν, Οὐέστβεργ, Χίξ, Μπίτς, Πρίτς, Προῦτς,
[Σμιθ καὶ Βαίκης,
Στιανχόπ, Κρανβρούθ, Ἀσχυβούρν, Τσαπλάιν, Τζὼν
[Μποῦλ παρασκευζέκης,
ὁ Μάννερς, Πλῶμκετ, Ἀμιλτων, Τσωρτσὶλλ καὶ Σο-
[λεσλέϋ
καὶ ἄλλοι ὅπου δὲν ἔμπορεῖ τὸ στόμα νὰ τοὺς λέγῃ.
Ἐν τούτοις ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔγιν' ἐκεῖ πέρα
καὶ ὁλονὲν ὀνόματα μᾶς φθάνουν κάθε ἡμέρα,
ἐνῶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες τῶν νεωτέρων χρόνων
τὰ ὑπουργεῖα κάμνομεν εἰς μίαν ὥραν μόνον
καὶ εἶναι κρίμα ποῦ σ' αὐτὴν τὴν κλασικὴν μας χώραν
ἐξ Ὑπουργείων καὶ ἡμεῖς δὲν ἔχομεν πληθώραν,
διὰ νὰ γίνετ' Ὑπουργὸς κτ' ὁ τὰδε καὶ ὁ δεῖνα
καὶ πάντῃ τὸ παράπονο, τὸ κλάψιμο κτ' ἡ γοῖνα.
Π.—Βρὲ τείν' αὐτὰ ποῦ τσαμπουνᾷς, κανάγια τοῦ διαόλου;
Φ.—Ἡ δὲ κυρία Κράουφορτ μετὰ τοῦ σιρ Καρόλου
ἐκρέμασε στὸν ἄνδρα τῆς ἐκεῖνα πῶς τὰ λένε
καὶ μὴ ρωτᾷς τί γίνεται, βρὲ Περικλῆ καὶ μένε.
Π.—Τί λές, βρὲ ἀφιλότιμε;
Φ.—Δὲν ἔπηρες, βρὲ, χαμπάρι;
ὁ κόσμος τῶχει τοῦμπανο κτ' ἡμεῖς κρυφὸ καμάρι.
Π.—Ποῖά εἶναι, βρὲ, ἡ Κράουφορτ;
Φ.—Εἶναι Ἀγγλὶς κοντέσσα
κτ' ὁ Δίλκε ἤγαννε συχνά σ' τὸ σπηλιό τῆς μέσα.
Π.—Τί λές, μωρέ;
Φ.—Παρόλ ντοννέρε... ἐγίνηκ' ἓνας θορήνος
κτ' ἐφάνη πρῶτος τενεκὲς ὁ Κράουφορτ ἐκεῖνος.
Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ μασκαρά καὶ τί μ' ἐνδιαφέρει
γὰρ τὴν κυρίαν Κράουφορτ καὶ τὸ κουτό τῆς ταίρι;
Σὰν ἦταν καὶ ὁ Κράουφορτ κορόϊδο φανταρίας,
τὴν ἔπαθε πολὺ καλὰ ἐκ μέρους τῆς κυρίας.
Μὰ δὲν μοῦ λές καὶ τίποτα γὰρ τὰς μεταρρυθμίσεις;
Φ.—Μὴ μὲ σκοτίζης, ἀδελφέ, μ' αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις.
Π.—Ἐ! τότε ἄλλο τίποτα εἶπέ μου...
Φ.—Τῷ Σαββάτῳ
ὅτῃς Κηφισοῖδς τὸν πλάτανο ἐκείνον ἀποκάτω,
δύο κυρία, Περικλῆ, μ' ἀρώματα καὶ μύρα,
ἡ μὴ κυρία ὕπανδρος κτ' ἡ ἄλλη ζωντοχήρα,
ἀνήκουσαι ὅτ' αὐτὰ στρώματα τῆς ἐπισήμου σφαίρας
κτ' ὥραιαι ὅπως καὶ τὸ φῶς τοῦ δίσκου τῆς ἡμέρας,
καθὼς τὸ τριαντάφυλλον γελῶντος Ἀπριλίου
καὶ ὡς τὴν Σαμαρείτιδα τὴν τοῦ Εὐαγγελίου,
ποῦ ἔξη ἄνδρας ἔλεγε πῶς ἔθαψε ἡ βρώμα
κτ' ἐσκέπτετο καὶ μ' ἔβδομον νὰ παντρευθῇ ἀκόμα,

δύο κυρία τὸ λοιπὸν μὲ μάτια φλογισμένα
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα ἐπιάσθησαν γὰρ ἓνα.
Ἡ μία ἤθελε σ' αὐτὴν νὰ δώσῃ τὴν καρδιά του,
ἡ ἄλλη ἤθελε γι' αὐτὸ κτ' ἐσίμωσε κοντά του
καὶ ἄρχισαν Φραντζέζικο κτ' Ἑλληνικὸ βοϊσίδι,
ὁποῦ κτ' ἐμένα, Περικλῆ, μ' ἐπῆγε ριπιτίδι
καὶ τείμ' ἐγὼ καὶ τείσαι σύ, παποῦτσι δίχως πάρι,
ἐσὺ καρῦδι, γῶ αὐγὸ, μὲ βάσανα γεμάτο
καὶ παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἔλθουν καὶ σ' τὰ χέρια
καὶ νὰ φοράσουν καὶ ἡ δὴδ κουμπούρια καὶ μαχαίρα
κτ' ἐγίνηκ' ἓνα σούσουρο καὶ τέτοιο νταραβέρι,
ποῦ ἐμαζεύθη γύρω τὴν περιεργὸν ἀσκέρι
καὶ ἄρχισαν τὰ κάκιστα καὶ ἄρχισαν τὰ γέλοια
καὶ ἄκουες ἐδῶ κτ' ἐκεῖ τρελλοῦ παπαῖ Βαγγέλια
κτ' ἐν φόβου μὴ γενῶ κτ' ἐγὼ τῆς ἐριδος τὸ μῆλον
καὶ ἄνδρες μετὰ γυναικῶν μὲ σπάσουν εἰς τὸ ἔθλον,
κρυφὰ στὸν σιδηρόδρομον ἐμπήκα τρομασμένους
καὶ ἄφησα νὰ βρίζεται τῶν κυριῶν τὸ γένος.

Π.—Βρὲ τείναι τοῦτατὰ σαχλά, μαγκούφη, ποῦ μοῦ μίλλας
περὶ ἐρωτῶν φλογερῶν ἐκείνης καὶ τῆς ἄλλης.
Κύτταξε πάλι μὴ μοῦ πῆς οὔτε μὴ λέξῃ μόνον
γὰρ τὴν κυρίαν Κράουφορτ, ἀλλοιῶς σὲ μπαγλαρόνα.

Φ.—Ἀλλὰ γὰρ περὶ ἐρωτῶν, βρὲ Περικλῆ, δὲν εἶσαι;
γὰρ καὶ σὺ γὰρ ἐρωτᾷς ποτὲ δὲν συγκινεῖσαι;
Καὶ δὲν σ' ἀρέσει, βρὲ, ν' ἀκούς πῶς ἡ κυρία δέου
ἐστόλισε τὸν ἄνδρα τῆς μὲ τὰ γνωστὰ ἐκεῖνα,
ἡ ἄλλη ὅτι ἔδειρε τὸν φίλον σύζυγόν τῆς
κτ' αὐθημερὸν ἐξήγησε τὸ διαζύγιόν τῆς,
ἡ ἄλλη πῶς ἐρέμβαζε μεσάνυχτα καὶ κατὰ
μέσα στὸν Κῆπον τοῦ Λαοῦ μὲ κάποιον διπλωμάτη
ἡ ἄλλη πῶς τὸν ἄνδρα τῆς τὸν τρώει μὲ τὴ γλώσσα,
ἡ ἄλλη ὅτι ὅτῃ Λιζιὲ χρωστεῖ δὲν ξέρω πόσα,
ἡ ἄλλη πῶς στὸν ἔμπορο χρωστεῖ ἓνα φουστάνι
κτ' ἂν δὲν τοῦ δώσῃ τὸν παρὰ ρεζίλι θὰ τὴν κἀν.
Δὲν σοῦ ἀρέσει, βρὲ, ν' ἀκούς καὶ ἀπαξ τῆς ἡμέρας
τί γίνεται εἰς τὰς μικρὰς καὶ τὰς μεγάλας σφαίρας,
ἀλλ' ὅμως θέλεις πάντοτε ν' ἀκούης, μπεχλιβάνη,
γὰρ τὸν Τρικουπὴ μοναχὰ καὶ γὰρ τὸν Δεληγιάννη;
Κτ' ἂν δὲν ἐνδιαφέρεσαι, βρὲ μασκαρά, καθόλου
περὶ κυρίας Κράουφορτ καὶ περὶ σιρ Καρόλου,
γὰρ δὲν θέλεις, Περικλῆ, τοῦλάχιστον ν' ἀκούης
περὶ τῶν φίλων κυριῶν αὐτῆς τῆς πρωτευούσης,
νὰ μάθης τὰ μυστήρια καὶ σὺ τῆς κοινωνίας
καὶ νὰ εἰσελθῇς ὅτ' αὐτὰς καλὰς ποῦ λέν οἰκογενεῖας
καὶ τῆς ζωῆς σου νὰ περνᾷς τὰς μονοτονίας ὡρᾶς
μὲ νέους πλήρεις ἀρετῶν κτ' εὐφροσύνας κόρας;
Π.—Αὐτὰ ποῦ ψάλλεις, Φασουλῆ, δὲν τὰ καταλαβαίνω.
Φ.—Μωρὲ ὡς πότε θάσαι ζῶ κτ' ἐγὼ θὰ σὲ μαθαίνω;
Πλὴν περὶ τούτων ἄλλοτε πολλὰ θὰ σοῦ μιλήσω,
πιστεύω δὲ πῶς μὲ αὐτὰ τὸν νοῦ σου θὰ σαστίσω.
Π.—Δὲν βλέπεις ἄλλο τίποτε νὰ τρέχῃ σ' τὴν πατρίδα;
Φ.—Σὲ παραπέμπω δι' αὐτὸ σ' τὴν ἀντικρὺ σελίδα.
Καὶ νῦν ἐμπρός σου στρόνεται ἡ δυστυχὴς μου ὥρα
γὰρ νὰ τῆς δώσῃς, Περικλῆ, τὸ τακτικὸ μπερμπάνι.

Ὁ Φασουλῆς μαλλώνων
μετὰ τινων εὐζώνων.

- Εὔ.—Ποῦ πᾶς ὁρὲ σαποκοιλιά;
Φ.—Κτ' ἐσένα τί σὲ μέλει;
Εὔ.—Δὲν εἶν' ἐλευθέρους κανεῖς νὰ πάῃ ὅπου θέλεις;
Φ.—Ποῦ τρουγγυνᾷς μεσάνυχτα;
Εὔ.—Ὅπου μὲ βγάλ' ὁ δρόμος.
Φ.—Κι τί χαλεύεις;
Εὔ.—Τίποτα... Μὴν εἶσαι Ἀστυνόμος;
Φ.—Εἶμαι ὁ μόνος ἄνθρωπος εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
ποῦ δὲν ἐστάθηκα ποτὲ καταμεσῆς τοῦ δρόμου
νὰ ψάλλω μὲ τὸν λάρυγγα ἢ καὶ μὲ τὸ ρεγανό μου
καὶ οὐτ' ἐξυπνήσω ποτὲ καμμιὰ μου ἐργολάβη
καὶ δι' αὐτὸ παρακαλῶ εἰς τὴ δουλειά σου τράβα.
Εὔ.—Μὴν ἔχῃς τοιγαροῦχαρτο κι σὺ χουεῖς σφραγίδα;
Φ.—Εἶμαι δὲν ἐξημίωσα ποτὲ μου τὴν πατρίδα,
ἐκτὸς δὲ τούτου πάντοτε καπνίζω μόνον ποῦρα
καὶ μὴ μὲ σκάζης, ἀδελφέ, μ' αὐτὴ σου τὴ μονομουρα.
Εὔ.—Κι δὲν μᾶς λῖες, παρακαλοῦ, σὰν τί καπνὸ φουμάρες;
Φ.—Ἐκεῖνον ποῦ καπνίζεις σὺ καὶ ὁ Μπαϊρακτάρης.

- Εὔ.—Κι ποῦ ξουρίζεσαι, ὁρὲ;
Φ.—Ἐκεῖ ὁποῦ μ' ἀρέσει.
Εὔ.—Πατὶ κι σὺ, ὁρὲ, δὲν φορᾷς οὐσὶν κτ' ἐμένα φέας;
Φ.—Γιὰτὶ ἐμένα, μάτια μου, μ' ἀρέσει τὸ καπέλο
τὸ κατὰ κάτω τῆς γραφῆς διότι ἔτσι θέλω.
Ἄλλ' ὅμως μὲ αὐτὰ κτ' αὐτὰ πολὺ μοῦ παρακαίηκες.
Εὔ.—Κι δὲν μᾶς λῖες τὰ φοράκινα ποῦ διάουλοτα βόηκες;
Φ.—Καὶ τί λοιπὸν... ἔξεταστὴ σ' ἐμένα θὰ σε βάλω;
καὶ τείσαι σὺ ποῦ μ' ἐρωτᾷς, γὰρ τὸνα καὶ γὰρ τὰλλο;
Εὔ.—Θὰ φᾶς καμμιὰ στοὺν ἀφάλο;
Φ.—Βρὲ καὶς μου τὴ χάρι;
καὶ ἄφησέ με ἥσυχο, καλὸ μου παλληκάρι.
Εὔ.—Κι τῶρα γὰρ ποῦ τῶβαλες;
Φ.—Ναί, οὔτ' ἐγὼ δὲν ξέρω.
κτ' ἐνδὲν κακεῖθεν ἄσκοπα τὰ βήματά μου φέρω.
Εὔ.—Μήπως πηγαίνῃς σουθενά τὸν πόντο σουνὰ βάνης;
Φ.—Τὸ πέτυχε...
Εὔ.—Ἀμὴν, γὰρ σ' τοὺς δρόμους γύρω κανεῖς;
Φ.—Γιὰ ν' ἀναπνεύσῃς, ἀδελφέ, τὸν καθαρὸν ἀέρα.
Εὔ.—Ἐχεῖς γυναῖκα;
Φ.—Μάλιστα...
Εὔ.—Κι κάθεσ' ἰδοὺ πέρα;

- Φ. — "Αμμ' ποῦ ἄλλου;
 Εὔ. — "Εχεις παιδιά;
 Φ. — Μὲ τὸ συμπάθετο τρία, ἀλλὰ καὶ ἄλλα θὰ γενοῦν μὲ πρώτη εὐκαιρία.
 Εὔ. — Γιατί κι πῶς 'παντρεύτηκες κι σὺ, ὁρὲ κενέφη;
 Φ. — Διότι ἔτσι τὸ θελε τὸ ἰδικό μου κέφι.
 Εὔ. — Κι πῶς περνᾷς;
 Φ. — Πολὺ καλὰ... εὐχαριστῶ... ἐπίσης... ἀλλὰ μ' ἐπαρασκότισες μ' αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις.
 Εὔ. — Κι ποῦθε εἶσαι;
 Φ. — Κι' ὅπ' ἔδω καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη, μὰ τὴν πατρίδα μου κανεὶς καλὰ καλὰ δὲν ξέρει. Πότε μὲν εἶμαι Συριανὸς καὶ πότε πάλι Χιῶτης καὶ Ἀθηναῖος κάποτε κι' ἔσθ' ὅτε Τσιριγῶτης καὶ συζητοῦν περὶ ἐμοῦ ἑπτὰ περίπου πόλεις καὶ τέλος εἶμαι ἄνθρωπος ἐξώλης καὶ προώλης, ὅπου περνῶ τὸ χάλι μου μὲ τὸ κουβαρνταλῆκα...
 Εὔ. — Ρε μήπως εἶσαι σὰν κι' ἱμαῖς ἀπὸ τοῦ Λοιδουρίκι;
 Φ. — Μπορεῖ νὰ εἶμαι κι' ἀπ' ἐκεῖ, καθὼς κι' ἀπὸ τὴν [Τῆνο, μὰ δὲν μὲ φθάνει, ἀδελφέ, ποῦ ἐξετάσεις δίνω τὴ μιὰ φορὰ στὸν Φιντικλῆ καὶ στὸ Σπανὸ Σεμτέλο, τὴν ἄλλη στὸν Μαυρομαρᾶ, χωρὶς ἐγὼ νὰ θέλω, ἀλλὰ μοῦ ἔρχεται καὶ σὺ καταμεσῆς τοῦ δρόμου ἐπάνω εἰς τὰς σκέψεις μου καὶ στὸν περίπατό μου καὶ μ' ἐξετάσεις σὰν Κατῆς τὶ κάνω καὶ δὲν κάνω καὶ ἂν πηγαίνω πουθενὰ τὸν πόντο μου νὰ βάνω; Βρὲ τεῖναι τοῦτα, βρὲ Χριστέ!...
 Εὔ. — Κι τί δουλειά, ρέ, κάνεις;
 Φ. — Ἐφημερίδων συγγραφεὺς καὶ πρῶτος μεχλιβάνης.
 Εὔ. — Τράβα λοιπὸν οὐγγρήγουρα εἰς τὸν Μπαϊρακτάρη.
 Φ. — Βρὲ ἄφησέ με, ἀδελφέ!...
 Εὔ. — Τράβα πρὶν φᾶς στηλιάρη.
 Φ. — Μὴ τί σοῦ ἔκανα, μωρέ καὶ ἀγριεύεις τόσο;
 Εὔ. — Ὅρὲ γι' αὐτοῦ λουγαριασμό οἱ σένα δὲν θὰ δώσω.
 Φ. — Μήπως κανένα σκότωσα, μὴ φίλησα καμμιὰ, Ἐβραίισσα ἢ Τούρκισσα, Φραντζέζα ἢ Ρωμηά;
 Εὔ. — Ἐφίλησες δὲ φίλησες, διαδίου κασιδιάρη, τράβα σοῦ λέου ὀγγρήγουρα εἰς τὸν Μπαϊρακτάρη.
 Φ. — Δὲν εἰμπορεῖ λοιπὸν κανεὶς τὴν νύκτα νὰ γυρίξῃ, χωρὶς τὸν κόσμον νὰ ξυπνᾷ καὶ δίχως νὰ σφυρίξῃ, δὲν εἰμπορεῖ στὸ σπῆτι του νὰ πάῃ ὅταν θέλῃ, οὔτε μὴν ὁρὲ τρυφερὰ μονάχος ν' ἀπαγγέλλῃ, δὲν εἰμπορεῖ νὰ φτερνισθῇ, δὲν εἰμπορεῖ νὰ βῆξῃ, δὲν εἰμπορεῖ τὰ δόντια του καθ' ἑαυτὸν νὰ τρίξῃ, ἀλλὰ νὰ ἔρχωντ' εὐζωνοὶ ἐμπρός σου μὲ τῆς κἀπαις καὶ στὰ καλὰ καθούμενα νὰ σ' ἀρχινοῦν σ'τῆς φά[παις]
 καὶ νὰ σ' ἀλλάζουν τὸ Χριστὸ ἀπὸ τὸ κοντακίδι καὶ νὰ σοῦ σπάζουν τὸνα σου καὶ τᾶλλο σου παγίδι, Καὶ εἶναι τοῦτο Σύνταγμα καὶ εἶναι πόλις τούτη, Φτοῦ! φτοῦ! ἀλὰ μελγιάβερσιν!..
 Εὔ. — Τὶ κραίνεις, ρέ τσιφούτη;
 Οὐγγήγορ' ἀφιλούτιμε εἰς τὴν Ἀστυνομία.
 Φ. — Μὰ τί σοῦ ἔκανα, μωρέ;
 Εὔ. — Ὅρσε, ψουριάρη, μὴ.

- Φ. — Γιατί, βρὲ τσάνουμ, μὲ βαρεῖς, χωρὶς γιατί νὰ ξέρεται καὶ ἂν μὲν ἔπαισα, καλῶς... ἀλλέως τί μὲ δέρεται;
 Εὔ. — Τράβα σοῦ λέου..
 Φ. — Μὰ γιατί;
 Εὔ. — Ὅρσε λοιπὸν κι ἄλλῃ.
 Φ. — Βρὲ μὴ βαρῆς γιὰ τὸ σταυρὸ ἀπάνω στὸ κεφάλι. Ὡ πόλις σὺ τῶν Ἀθηνῶν καὶ Ἀθηνῶν δημόται, ὦ φίλοι μου καὶ συγγενεῖς καὶ σεις συμπατριῶται, ἰδέτε μ' ἀπαγόμενον εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, χωρὶς ποτὲ ὠφέλειαν νὰ φέρω ἢ ζημίαν, χωρὶς νὰ φέρω ταραχὴν στὴν δημοσίαν τάξιν ἢ μὲ μινόςῃ ἢ κανγᾶ ἢ καὶ μὲ ἄλλην πράξιν. Ἀλλ' ἔστι δίκης ὁφθαλμός κι' ἐλεύσεται ἡμέρα, ποῦ θὰ σᾶς πᾶρ' ὁ διάολος καὶ μάννα καὶ πατέρα.
 Εὔ. — Ὅρὲ σ' ἐμέν' αὐτὰ τὰ λῆξ;
 Φ. — Τὰ λέω σ' ὅποιον θέλω.
 Εὔ. — Ὅρσι κι δύνου καπακλαῖς ἀπάνου στου καπέλο.
 Φ. — Ὡ δυστυχὲς καὶ τρυφερόν τοῦ Φασουλῆ τοιμάρι, πόσον ὡς τώρα ἔφαγες ἀλύπητο στηλιάρη κι' ἀπὸ τοῦ φίλου Περικλῆ καὶ ἀπὸ ἄλλων χέρι, ἀλλὰ κι' ἀκόμα τί θὰ φᾶς ἕνας θεὸς τὸ ξέρει, ἐνόσω εἶσ' ἐλεύθερος πολίτης τῆς Ἑλλάδος καὶ κάτοικος τρισόλβιος τῆς προσφιλοῦς Παλλάδος.
 Εὔ. — Τὶ λῆξ; ὁρὲ, μοννάχος σου;
 Φ. — Ξέρω ἐγὼ τί λέω καὶ δὲν πηγαίνω πουθενά, ἀφοῦ ποσὼς δὲν πταίω. Ὅπισω τέρατα φρικτὰ καὶ φουστανελοφόρα..
 Εὔ. — Θὰ πέσῃ ἀπὸν κουντακλαῖς στὴ ράχη σου σπαλιόρα.
 Φ. — Πίσω σᾶς λέω, εὐζωνοὶ καὶ σὺ, Μπαϊρακτάρη..
 Εὔ. — Βαρεῖτε τον τὸν ἄτιμον..
 Φ. — Ὅπισω, Γεννιτάρη.
 Εὔ. — Νὰ κουντακλαῖς! νά! χαστουκλαῖς! νά! κι κλουτσιᾶς! ἀκόμα..
 Φ. — Βρὲ δὲν βαρεῖς σὲ γάϊδαρο, βαρεῖς σ' ἀνθρώπου [σώμα..
 Εὔ. — Βαρεῖτε τον εἰς τὰ ψαχνά..
 Φ. — Ὡ Φασουλῆ περντοῦτο
 Βρὲ Οὐρανὲ πούσαι ὕψηλά, τί ξύλο εἶναι τοῦτο;
 Εὔ. — Ἀκόμα, ρέ, δὲν ἔρχεται,..
 Φ. — Νά! ἔρχομαι τροχάδην. (Ὁ Φασουλῆς ἀπλόνεται ἡμιθανὲς ἐκτάδην.)

Καὶ τοῦ ἐνδιαφέρει
 τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμερί.

Ἄς μάθῃ καὶ φίλος μας καὶ ἀνταποκριτὴς
 πῶς εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ὀφείλει νὰ πληρώνῃ...
 συλλογησθῇτε, κύριοι, πῶς εἶναι ποιητὴς
 καὶ σᾶς παρακαλῶ πολὺ μὴ σίχνητε κανόνι.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα στὸ τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενετῶν — Εὔ. Φρονούντων — νύκτα μέρα συζητούντων
 μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζῆδες ἄλλου τόσου,
 μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ κατσοῦρα.